

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

I. ÚS 321/2018-9

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 19. septembra 2018 predbežne prerokoval sťažnosť [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], zastúpeného spoločnosťou VESTENICKÁ & BD advokátska kancelária, s. r. o., Ševčenkova 5, Bratislava, v mene ktorej koná konateľka a advokátka JUDr. Júlia Vestenická, vo veci namietaného porušenia základného práva na osobnú slobodu zaručeného v čl. 17 ods. 2 a 5 Ústavy Slovenskej republiky postupom Okresného súdu Bratislava I v konaní vedenom pod sp. zn. 3 Tp 67/2018 v súvislosti s rozhodnutím o žiadosti o prepustenie z väzby na slobodu a postupom Krajského súdu v Bratislave súvislosti s rozhodnutím o žiadosti o prepustenie z väzby na slobodu a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť [REDAKOVANÉ] o d m i e t a pre nesplnenie zákonom predpísaných náležitostí.

O d ô v o d n e n i e :

I.

1. Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 10. augusta 2018 doručená sťažnosť [REDAKOVANÉ] (ďalej len „sťažovateľ“), ktorou namieta

porušenie základného práva na osobnú slobodu zaručeného v čl. 17 ods. 2 a 5 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) postupom Okresného súdu Bratislava I (ďalej len „okresný súd“) v konaní vedenom pod sp. zn. 3 Tp 67/2018 v súvislosti s rozhodnutím o žiadosti o prepustenie z väzby na slobodu a postupom Krajského súdu v Bratislave (ďalej len „krajský súd“) v súvislosti s rozhodnutím o žiadosti o prepustenie z väzby na slobodu.

2. Z obsahu sťažnosti vyplýva, že uznesením okresného súdu sp. zn. 3 Tp 38/2018 zo 16. marca 2018 v spojení s uznesením krajského súdu sp. zn. 4 Tpo 21/2018 z 12. apríla 2018 bol sťažovateľ vzatý do väzby podľa § 71 ods. 1 písm. c) zákona č. 301/2005 Z. z. Trestný poriadok v znení neskorších predpisov (ďalej len „Trestný poriadok“), ktorú sťažovateľ doteraz vykonáva. Následne sťažovateľ podal Okresnej prokuratúre Bratislava I žiadosť z 30. apríla 2018, na základe ktorej navrhoval svoje prepustenie z väzby alebo nahradenie väzby písomným sľubom podľa § 80 ods. 1 písm. b) Trestného poriadku. Uznesením okresného súdu sp. zn. 3 Tp 67/2018 z 25. mája 2018 bolo rozhodnuté, že žiadosť sťažovateľa sa zamietá podľa § 79 ods. 3 Trestného poriadku a podľa § 80 ods. 1 písm. b) Trestného poriadku písomný sa sľub neprijíma. Proti tomuto uzneseniu okresného súdu podal sťažovateľ sťažnosť. Uznesením krajského súdu sp. zn. 1 Tpo 36/2018 zo 6. júna 2018 bolo rozhodnuté tak, že sťažnosť sťažovateľa bola zamietnutá.

3. Sťažovateľ v sťažnosti okrem iného uviedol, že *„mám za to, že v súčasnom štádiu prípravného konania naďalej neexistujú dôvody väzby v zmysle ust. § 71 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku. Je nevyhnutné poukázať na fakt, že OČTK sú v uvedenom trestnom konaní dlhodobo nečinní a svojím (ne)konaním spôsobujú prieťahy, za čo má niesť objektívnu zodpovednosť štát, a nie ja ako obvinený. Z predmetného vyšetrovacieho spisu nevyplýva žiadna snaha OČTK na rýchлом ukončení veci, a to najmä po vzatí mojej osoby do väzby. Zastávam názor, že vyšetrovateľ svojou nečinnosťou spôsobil neopodstatnené prieťahy, ktoré znamenajú porušenie základnej zásady uvedenej v ust. § 2 ods. 6 trestného poriadku a tým aj porušenie práva obvineného na urýchlené a prednostné ukončenie trestnej veci obvineného, ktorý je vo väzbe.*

Som toho názoru, že moja trestná vec nie je skutkovo ani právne tak zložitého charakteru, že ešte nebolo možné vykonať všetky procesné úkony a ukončiť vyšetrovanie.

Dovoľujem si poukázať na fakt, že posledný relevantný úkon bol vykonaný ešte pri mojom zadržaní, ihneď po vznesení obvinenia. Od vzatia mojej osoby do väzby, čo bolo dňa 13.03.2018 o 11.20 hod, nebol vykonaný ďalší relevantný úkon v rámci trestného konania. Opakovaný výsluch sťažovateľa v procesnom postavení obvineného dňa 02. 07. 2018 považujem za nadbytočný, nakoľko sťažovateľ som bol vypočutí ako obvinený prvýkrát 16. 03. 2018. V oboch prípadoch som využil svoje zákonné právo a odmietol som vypovedať. V súčasnosti je na 15. 08. 2018 naplánovaný výsluch svedka - poškodeného, ktorý bude opäť realizovaný duplicitne. Poškodený bol taktiež vypočutí dňa 16. 03. 2018 za splnenia všetkých zákonných podmienok, vrátane upovedomenia môjho obhajcu o tom výsluchu. Možno teda bezpečne konštatovať, že počas môjho 5-mesačného väzobného stíhania boli de facto zrealizované dva úkony - výsluch obvineného a poškodeného (ešte 16. 03. 2018), ktoré bez náležitého odôvodnenia OČTK opakujú, čím sa snažia navodiť stav, že vykonávajú ďalšie úkony nevyhnutné pre trestné konanie. Sťažovateľ zastávam názor, že tieto úkony majú byť len zastretím nečinnosti a prietahov, ktoré sú evidentné badateľné. Od vzatia do väzby nebol, okrem uvedeného, vykonaný žiadny úkon, ktorý by prispel ku skoršiemu rozhodnutiu v rámci prípravného konania, pričom Okresný súd Bratislava I v spojení s Krajským súdom v Bratislave zaujali názor, že je tomu tak preto, že sťažovateľ ani jeho obhajca sme nenavrhlí doplniť dokazovanie v žiadnom smere. Predmetnú argumentáciu považujem za absurdnú, nakoľko iniciovať dokazovanie v trestnom konaní má byť prioritne úlohou OČTK, nie samotného obvineného. Dôvodiť väzbu nevyužitím práva na obhajobu aktívnym spôsobom v rámci prípravného konania je neprípustné.

Preto moje ďalšie väzobné stíhanie považujem za nezákonné a právne neudržateľné. Považujem za absolútne nevysvetliteľné, čo môže vyšetrovateľovi brániť v tom, aby vykonal všetky potrebné úkony na objasnenie veci a ukončil tak vyšetrovanie. Vzatie obvineného do väzby nemôže byť cieľom OČTK, ktoré vyvíjajú činnosť len do rozhodnutia súdu o vzatí obvineného do väzby a následne, po rozhodnutí súdu, rezignujú na svoje povinnosti a nevenujú už väzobnej veci adekvátnu pozornosť. Vzatie obvineného do väzby má byť okrem iného hlavne prostriedkom k tomu, aby OČTK mohli pracovať s obvineným a s jeho trestnou vecou expresne, bez prekážok a obštrukcií. Záverom možno konštatovať, že v danom prípade sa účel väzby zneužíva.

Sťažovateľ tieto dôvody uviedol vo svojej žiadosti o prepustenie z väzby na slobodu zo dňa 30.04.2018, no Okresný súd Bratislava I spolu s Krajským súdom v Bratislave napriek tomu zastali názor, že žiadosť je nedôvodná.“.

4. Sťažovateľ ďalej konštatoval, že «okrem iného, do dnešného dňa rovnako neboli zo strany OČTK vyprodukované žiadne relevantné dôkazy preukazujúce ďalšie väzobné stíhanie mojej osoby. Uvedený postup, resp. nečinnosť OČTK je v rozpore so základnými zásadami trestného konania. Týmto postupom OČTK sú porušované moje základné práva a slobody chránené Ústavou Slovenskej republiky, ako aj Dohovorom, pričom je bezdôvodne predlžovaný stav mojej právnej neistoty v súvislosti s mojím väzobným stíhaním. Väzba je za týchto okolností zákonne aj ústavne neakceptovateľná (čo vyplýva z viacerých rozhodnutí súdov SR vrátane Ústavného súdu SR).

... Okresný súd Bratislava I ako aj Krajský súd v Bratislave porušili práva sťažovateľa garantované Ústavou SR a Dohovorom o ochrane základných práv a slobôd a keďže sa ich dopustili tie subjekty, ktoré majú povinnosť ich chrániť.

V zmysle konštantnej judikatúry a rozhodovacej praxe súdov je zmyslom preventívnej väzby zaistiť osobu obvineného, u ktorej existuje dôvodná obava vyplývajúca z konkrétnych skutočností, že bude opakovať trestný čin, pre ktorý je stíhaný, dokoná trestný čin, o ktorý sa pokúsil, alebo vykoná trestný čin, ktorý pripravoval, alebo ktorým hrozil. Zastávam názor, že v mojom prípade neexistuje taká dôvodná obava, ktorá by vychádzala zo skutočností, ktoré sú spôsobilé založiť rozumnú obavu, že obvinený by som sa s najväčšou pravdepodobnosťou, v prípade prepustenia na slobodu, mohol dopustiť trestného činu, ktorým som hrozil.

Navyše, vzhľadom na túto skutočnosť zastávam názor, že v danom prípade nie je vonkoncom nutné viesť trestné stíhanie s mojou izoláciou od spoločnosti, nakoľko za daných okolností záujem spoločnosti na riadnej realizácii vyšetrovania a ochrane pred potencionálnym páchaním trestnej činnosti neprevyšuje záujem spoločnosti na rešpektovaní práva jednotlivca na osobnú slobodu.

Môj väzobný dôvod sa v určitej miere odlišuje od zvyšných dvoch väzobných dôvodov a je založený na predpoklade, že účelom trestného stíhania je i predchádzanie trestnej činnosti (Uznesenie NSSR z 8. marca 2012, sp. zn. 5 Tost 7/2012). V nadväznosti na

uvedené rozhodnutie NS SR pripájam aj právny názor KS BA, podľa ktorého pod pojmom „bude pokračovať v trestnej činnosti“ uvedenom v ustanovení § 71 ods. 1 písm. c) TP nie je možné rozumieť len všeobecné nebezpečenstvo z možného pokračovania v bližšie neurčitej trestnej činnosti, ale pod týmto zákonným pojmom je nutné rozumieť také nebezpečenstvo, ktoré je navyše bezprostredne hroziace.

Väzobné pozbavenie slobody je ospravedlňiteľné iba tam, kde je to absolútne nevyhnutné a najmä v súlade so zásadou proporcionality, primeranosti a subsidiarity.

V tomto štádiu konania nie je ďalšie trvanie väzobného stíhania mojej osoby opodstatnené a nevidím žiaden dôvod, ktorý by bránil viesť trestné stíhanie voči mojej osobe bez mojej izolácie od spoločnosti za plného rešpektovania môjho práva na osobnú slobodu ako aj dodržania princípu prezumpcie neviny. Na margo celej veci si dovoľujem uviesť, že počas väzobného stíhania nesmerovalo správanie OČTK k rýchlemu a prednostnému vybaveniu väzobnej veci.».

5. Sťažovateľ navrhol, aby ústavný súd vydal nález, ktorým vysloví porušenie jeho v bode 1 označeného práva postupom okresného súdu v konaní vedenom pod sp. zn. 3 Tp 67/2018 v súvislosti s rozhodnutím o žiadosti o prepustenie z väzby na slobodu a postupom krajského súdu v súvislosti s rozhodnutím o žiadosti o prepustenie z väzby na slobodu. Sťažovateľ zároveň žiada, aby ústavný súd prikázal krajskému súdu, aby sťažovateľa prepustil na slobodu. Okrem toho sa domáha aj priznania finančného zadosťučinenia v sume 1 000 € a náhrady trov konania v sume 325,42 €.

II.

6. Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

7. Podľa čl. 140 ústavy podrobnosti o organizácii ústavného súdu, o spôsobe konania pred ním a o postavení jeho sudcov ustanoví zákon.

8. Ústavný súd návrh predbežne prerokuje podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa a zisťuje, či nie sú dôvody na jeho odmietnutie podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde.

Podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania návrhy, na prerokovanie ktorých nemá právomoc, návrhy, ktoré nemajú náležitosti predpísané zákonom, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

Podľa § 20 ods. 1 zákona o ústavnom súde návrh na začatie konania sa ústavnému súdu podáva písomne. Návrh musí obsahovať, akej veci sa týka, kto ho podáva, prípadne proti komu návrh smeruje, akého rozhodnutia sa navrhovateľ domáha, odôvodnenie návrhu a navrhované dôkazy. Návrh musí podpísať navrhovateľ (navrhovatelia) alebo jeho (ich) zástupca.

Podľa § 20 ods. 2 zákona o ústavnom súde k návrhu na začatie konania sa musí pripojiť splnomocnenie na zastupovanie navrhovateľa advokátom, ak tento zákon neustanovuje inak. V splnomocnení sa musí výslovne uviesť, že sa udeľuje na zastupovanie pred ústavným súdom.

Podľa § 20 ods. 4 zákona o ústavnom súde ústavný súd je viazaný návrhom na začatie konania.

Podľa § 50 ods. 2 zákona o ústavnom súde k sťažnosti sa pripojí kópia právoplatného rozhodnutia, opatrenia alebo dôkaz o inom zásahu.

Podľa § 50 ods. 1 zákona o ústavnom súde sťažnosť okrem všeobecných náležitostí uvedených v § 20 musí obsahovať označenie,

- a) ktoré základné práva alebo slobody sa podľa tvrdenia sťažovateľa porušili,
- b) právoplatného rozhodnutia, opatrenia alebo iného zásahu, ktorým sa porušili základné práva alebo slobody,

c) proti komu sťažnosť smeruje.

9. Podľa § 31a ods. 1 zákona o ústavnom súde ak tento zákon neustanovuje inak a povaha veci to nevyklučuje, použijú sa na konanie pred ústavným súdom primerane ustanovenia Civilného sporového poriadku (ďalej aj „CSP“).

Podľa § 92 ods. 1 CSP zástupcovi, ktorého si strana zvolila, udelí písomne splnomocnenie...

Podľa § 125 ods. 1 CSP podanie možno urobiť písomne, a to v listinnej podobe alebo v elektronickej podobe.

10. Ústavný súd je štátny orgán (nezávislý súdny orgán ochrany ústavnosti) a v súlade s čl. 2 ods. 2 ústavy môže konať iba na základe ústavy, v jej medziach a v rozsahu a spôsobom, ktorý ustanoví zákon. Ústavný súd sa preto musí dôsledne riadiť vymedzením svojich právomocí vyplývajúcich z čl. 125 a nasledujúcich ústavy a ďalej konkretizovaných v zákone o ústavnom súde a pri predbežnom prerokovaní podľa § 25 ods. 1 zákona o ústavnom súde môže prijať na ďalšie konanie iba také podanie, ktoré spĺňa všetky náležitosti kvalifikovaného návrhu ustanovené týmto zákonom. Poskytnutie ochrany ústavnosti ústavným súdom však predpokladá splnenie všetkých ústavných a zákonných predpokladov a podmienok konania pred ústavným súdom vrátane splnenia zákonom predpísaných náležitostí sťažnosti (m. m. III. ÚS 663/2014).

11. Ústavný súd zdôrazňuje, že viazanosť ústavného súdu návrhom na začatie konania osobitne platí v prípadoch, v ktorých osoby požadujúce ochranu svojich základných práv a slobôd sú zastúpené advokátom. Z uvedeného vyplýva, že ústavný súd má v ústave a v zákone o ústavnom súde presne definované právomoci, uplatnenie ktorých je viazané na splnenie viacerých formálnych aj vecných náležitostí návrhu na začatie konania (čl. 127 ods. 1 ústavy, § 20 a § 50 zákona o ústavnom súde).

12. Vychádzajúc z obsahu sťažnosti ústavný súd konštatuje, že táto sťažnosť napriek tomu, že sťažovateľ je zastúpený kvalifikovanou právnou zástupkyňou – advokátkou,

nesplňa náležitosti kvalifikovaného návrhu na začatie konania pred ústavným súdom ustanovené v § 20 ods. 1, § 20 ods. 2 a § 50 ods. 1 a 2 zákona o ústavnom súde.

13. Ústavný súd konštatuje, že v sťažnosti je oddelený petit od jej ostatných častí. Ústavný súd je podľa § 20 ods. 4 zákona o ústavnom súde viazaný návrhom na začatie konania a môže rozhodnúť len o tom, čoho sa sťažovateľ domáha v petite svojej sťažnosti, a vo vzťahu k tomu subjektu, ktorý označil za porušovateľa svojich práv (čl. 2 ods. 2 ústavy).

Formulácia návrhu na rozhodnutie vo veci samej je neúplná, keďže v ňom nie je uvedené, akým postupom krajského súdu došlo k porušeniu základných práv sťažovateľa, t. j. konkrétne označenie konania pred krajským súdom.

Z uvedeného vyplýva, že sťažnosť vo vzťahu k postupu krajského súdu neobsahuje jasný (jednoznačný) návrh rozhodnutia vo veci samej (petit), ktorého vydania sa sťažovateľ od ústavného súdu domáha, vymedzený presne, určito a zrozumiteľne a takým spôsobom, aby mohol byť východiskom pre rozhodnutie ústavného súdu vo vzťahu k postupu krajského súdu.

14. Ústavný súd ďalej poukazuje na skutočnosť, že z oznámenia o výsledku overenia elektronických podpisov podania ePodateľňou ústavného súdu z 13. augusta 2018 (ďalej len „oznámenie“) vyplýva, že sťažnosť a splnomocnenie boli podpísané zaručeným elektronickým podpisom. V tejto súvislosti ústavný súd však uvádza, že podpisovateľom týchto písomností v elektronickej forme bol koncipient advokátky (██████████, pozn.) napriek tomu, že originál sťažnosti a splnomocnenia (tieto boli oskenované do elektronickej formy, pozn.) je podpísaný samotnou advokátkou. Z uvedeného vyplýva, že sťažnosť a splnomocnenie neboli elektronicky podpísané sťažovateľom ani ním splnomocnenou advokátkou. Táto zákonná podmienka vyplýva z už citovaného ustanovenia § 20 ods. 1 poslednej vety zákona o ústavnom súde.

15. K sťažnosti tiež neboli pripojené prílohy, ktoré sťažovateľ uviedol v závere sťažnosti (§ 50 ods. 2 zákona o ústavnom súde). Ústavný súd v tejto súvislosti konštatuje, že sťažovateľ prostredníctvom kvalifikovanej zástupkyne, ktorá koncipovala

samotný návrh, ústavnému súdu s návrhom nedoručil aj napadnuté súdne rozhodnutia a uvedená skutočnosť je sama osebe ustáleným dôvodom, na základe ktorého ústavný súd sťažnosť odmietne pre nesplnenie zákonných náležitostí.

16. Splnomocnenie podľa § 20 ods. 2 zákona o ústavnom súde je osobitnou listinou preukazujúcou oprávnenosť advokáta vykonávať procesné úkony v konaní podľa čl. 127 ods. 1 ústavy za navrhovateľa ako účastníka konania. Takéto splnomocnenie je osobitným procesným úkonom navrhovateľa ako účastníka konania voči ústavnému súdu, s ktorým sú spojené závažné právne dôsledky.

Vo všeobecnosti platí, že oprávnenie právneho zástupcu konať za svojho klienta, teda za účastníka konania, musí byť počas celého priebehu súdneho konania preukázaná originálom splnomocnenia.

„Zákon *expressis verbis* vyžaduje, aby bolo splnomocnenie udelené písomne. Vzhľadom na význam a procesné účinky zastúpenia je táto formálna požiadavka opodstatnená. Z hľadiska písomnej formy môže mať splnomocnenie listinnú alebo elektronickú podobu (§ 125 ods. 1 CSP).

... Keďže ide o právny úkon v písomnej forme, je zákonnou náležitosťou vlastnoručný podpis splnomocniteľa (§ 40 ods. 3 Občianskeho zákonníka), prípadne zaručený elektronický podpis v prípade splnomocnenia v elektronickej podobe (§ 40 ods. 4 Občianskeho zákonníka)“ (doc. JUDr. Marek Števček, PhD. a kol. Civilný sporový poriadok. Komentár. Praha : C. H. Beck, 2016. 1516 s.).

Na elektronickú podobu splnomocnenia treba aplikovať ustanovenia zákona č. 305/2013 Z. z. o elektronickej podobe výkonu pôsobnosti orgánov verejnej moci a o zmene a doplnení niektorých zákonov (zákon o e-Governmente) v znení neskorších prepisov (ďalej len „zákon o e-Governmente“), pričom oprávnenie konať v mene sporovej strany (účastníka konania) sa preukazuje buď splnomocnením ako elektronickým dokumentom autorizovaným splnomocniteľom v zmysle § 23 zákona o e-Governmente, alebo, ak splnomocniteľ nemôže tento dokument autorizovať, vykonaním zaručenej konverzie pôvodného listinného splnomocnenia v zmysle § 35 ods. 2 zákona o e-Governmente. Autorizácia splnomocniteľom preukazuje autenticitu splnomocniteľa ako osoby, ktorá splnomocnenie udelila. Autorizácia splnomocnenia advokátom ako

splnomocnencom nie je postačujúca, pretože preukazuje len autenticitu splnomocnenca, a teda skutočnosť, že advokát plnú moc prijal.

17. Podľa § 23 ods. 4 zákona o e-Governmente ak nie je preukázaný opak, na účely elektronickej komunikácie je oprávnenie osoby konať za inú osobu alebo v mene inej osoby preukázané vždy, ak

a) konajúca osoba použije na autorizáciu platný mandátny certifikát podľa osobitného predpisu, z ktorého vyplýva oprávnenie konať za túto osobu alebo v jej mene a rozsah tohto oprávnenia, alebo

b) prostriedok, ktorý konajúca osoba použije na autorizáciu, obsahuje identifikátor osoby a z referenčného údajov vyplýva oprávnenie tejto osoby konať za inú osobu alebo v jej mene.

Podľa § 35 ods. 1 písm. b) zákona o e-Governmente konverzia je postup, pri ktorom je celý, bežne zmyslami vnímateľný, informačný obsah pôvodného dokumentu v listinnej podobe transformovaný do novovzniknutého elektronického dokumentu.

Podľa § 35 ods. 2 zákona o e-Governmente zaručenou konverziou je konverzia s cieľom zachovania právnych účinkov pôvodného dokumentu a jeho použiteľnosti na právne úkony vykonaná postupom pre zaručenú konverziu podľa štvrtej časti.

Podľa § 35 ods. 3 písm. a) zákona o e-Governmente osobou oprávnenou vykonávať zaručenú konverziu sa rozumie orgán verejnej moci, advokát a notár.

18. Ústavný súd uvádza, že splnomocnenie malo podobu oskenovanej listiny, ale nebola vykonaná jeho zaručená konverzia. V danom prípade transformáciou listinného dokumentu – splnomocnenia podpísaného sťažovateľom – do elektronickej podoby bez vykonania zaručenej konverzie došlo k strate účinkov pôvodného listinného dokumentu rovnako ako pri vyhotovení fotokópie z originálu listinného splnomocnenia.

19. Ústavný súd vzhľadom na dikciu ustanovenia § 20 ods. 2 zákona o ústavnom súde konštatuje, že splnomocnenie z 2. augusta 2018 bolo udelené vo všeobecnosti na zastupovanie pred ústavným súdom, ale bez označenia konkrétneho právoplatného rozhodnutia, opatrenia či iného zásahu, ktoré majú byť v konaní pred ústavným súdom

sťažnosťou napadnuté. V prípade, že sťažovateľ mieni udeliť splnomocnenie advokátovi na zastupovanie pred ústavným súdom v konaní o jeho sťažnosti smerujúcej proti postupu všeobecného súdu, bolo potrebné, aby splnomocnenie obsahovalo nezameniteľné a dostatočne určité označenie predmetu konania o sťažnosti, ktorým je presné označenie všeobecného súdu a konania, v ktorom má podľa sťažovateľa dochádzať k porušovaniu jeho základných práv.

20. Ústavný súd v tejto súvislosti zdôrazňuje, že nedostatok v zákonom predpísaných náležitostiach, aký vyplýva z podania sťažovateľa, nie je povinný odstraňovať z úradnej povinnosti. Na taký postup slúži inštitút povinného právneho zastúpenia v konaní pred ústavným súdom. Z publikovanej judikatúry jednoznačne vyplýva, ako ústavný súd posudzuje nedostatok zákonom predpísaných náležitostí podaní účastníkov konania (napr. IV. ÚS 77/08, I. ÚS 368/2010, III. ÚS 357/2010, II. ÚS 309/2010, I. ÚS 162/2010, IV. ÚS 234/2010, III. ÚS 206/2010, IV. ÚS 159/2010, IV. ÚS 213/2010, IV. ÚS 134/2010).

Ústavný súd v tejto súvislosti už vo svojom uznesení sp. zn. II. ÚS 117/05 z 11. mája 2005 uviedol: „Podľa § 18 ods. 2 zákona č. 586/2003 Z. z. o advokácii a o zmene a doplnení zákona č. 455/1991 Zb. o živnostenskom podnikaní (živnostenský zákon) v znení neskorších predpisov advokát je povinný dôsledne využívať všetky právne prostriedky, a takto chrániť a presadzovať práva a záujmy klienta. Tieto povinnosti advokáta vylučujú, aby ústavný súd nahradzoval úkony právnej služby, ktoré je povinný vykonať advokát tak, aby také úkony boli objektívne spôsobilé vyvolať nielen začatie konania, ale aj prijatie sťažnosti na ďalšie konanie, ak sú na to splnené zákonom ustanovené predpoklady. Osobitne to platí pre všetky zákonom ustanovené náležitosti úkonov, ktorými začína konanie pred ústavným súdom.“

Aj v tomto ohľade naďalej zostáva v platnosti zásada „*vigilantibus iura scripta sunt*“, t. j. bdelym patrí právo, a to o to zvlášť, ak ide o osoby práva znalé (napr. advokát).

21. Vzhľadom na už uvedené ústavný súd konštatuje, že sťažnosť vykazuje také nedostatky náležitostí predpísaných zákonom, že nie je možné preskúmať splnenie hoci len procesných podmienok konania pred ústavným súdom, a preto ju z uvedeného dôvodu odmietol už pri jej predbežnom prerokovaní (§ 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde).

22. Keďže sťažnosť bola odmietnutá ako celok, rozhodovanie o ďalších procesných návrhoch sťažovateľa v uvedenej veci stratilo opodstatnenie, preto sa nimi ústavný súd už nezaoberal.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 19. septembra 2018